

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ПОНАД УСЕ!

Видання Історичного клубу "Холодний Яр"

2024 рік
Червень
Число 6 (460)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

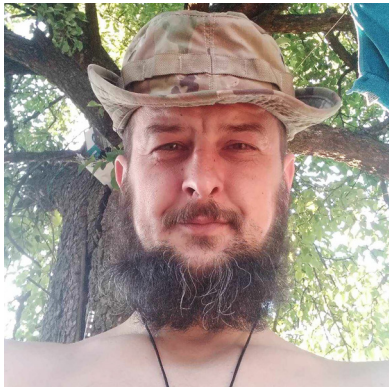
Візьми в руки зброю, і твоя віра в себе зросте

Передплатний індекс 33545

29-ті ВШАНУВАННЯ В ХОЛОДНОМУ ЯРУ

ЧЕРКАСЬКИЙ Р-Н, с. МЕЛЬНИКИ, ХУТІР БУДА, 22 ЧЕРВНЯ.

КРОПИВНИЦЬКИЙ Р-Н, с. РОЗУМІВКА, СОСНІВКА, ЦВІТНЕ, 23 ЧЕРВНЯ 2024 Р.

22 червня, субота, 10.30, с. Мельники Черкаського р-ну, панахида на могилі Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака та на братській могилі холодноярців, покладання квітів (відповідальний Богдан Легоняк).

12.00. Мотрин монастир, вшанування могили Івана Компанійця, сотника полку гайдамаків Холодного Яру (відповідальний Роман Коваль).

13.00. Холодноярське плато, Меморіал козакам-добровольцям, відкриття пам'ятників козакам, які полягли за волю України у 2022 – 2023 роках. Освячення зброї.

Ось імена героїв, яких вшануємо пам'ятниками на Холодноярському пантеоні:

Павло НАКОНЕЧНИЙ-“ІСТОРИК” (20.05.1997, Черкаси – 18.06.2022, с. Біла Криниця Миколаївської обл.). Учителю історії, співзасновник ГО “Поклик Яру”, боець 73-го центру ССО ЗСУ.

Олександр ПАСТУХ-“ДОБРИЙ” (23.05.1981, смт Війтівці Хмельницької обл. – 29.09.2023, м. Кременна Луганської обл.). Головний сержант 3-ї роти 2-го стрілецького батальйону ім. Тараса Хаммера 67-ї ОМБр ДУК. Воював на Донбасі з 2015 р. в складі ОЗСП “Азов”.

Олексій РУБЦОВ-“СОЛДАТ” (31.05.1982, Київ – 18.09.2022, м. Зайцеве Донецької обл.). Заступник командира 4-ї сотні ОЗСП “Азов” (2015 – 2016), командир взводу 49-го ОСБат “Карпатська Січ” (2022), козак підрозділу Legio V, командир взводу розвідки 72-ї ОМБр ім. Чорних запорожців, командир взводу розвідки 58-ї ОМБр ім. гетьмана Івана Виговського (2022), старший лейтенант ЗСУ.

Віктор ШАРИЙ-“ПАЛАНКОВИЙ” (14.04.1960, с. Конятин Чернігівської обл. – 18.12.2022, під м. Бахмутом). Крайовий отаман Бугогардівської паланки Українського козацтва, командир взводу 28-ї ОМБр імені Лицарів Зимового походу ЗСУ (2022). Доброволець УДА (з 2017).

Торік Історичний клуб “Холодний Яр” встановив на Меморіалі козакам-добровольцям пам'ятники Олегові КУЦИНУ-“КУМУ”, Героям України Андрієві ЖОВАНІКУ-“ТАТАРИНУ”, Дмитрові КОЦОБАЙЛУ-“ДА ВІНЧИ” і Тарасові БОБАНИЧУ-“ХАММЕРУ”.

30 вересня 2023 р. на Меморіалі козакам-добровольцям поставили пам'ятники Олегові СОБЧЕНКУ-“ЧОРНОМУ” з 72-ї бригади ім. Чорних запорожців, Юліанові МАТВІЙЧУКУ-“БОБРУ”, Денисові АНТИПОВУ-“БУКУ” та Юрієві ДАДАКУ-“РУФУ”.

Скульптор усіх пам'ятників – Ігор Семак, архітектор – Олександр Бучацький.

15.00, хутір Буда, обід.

16.00 – 16.20. Покладання квітів до пам'ятників комбату Олегові Куцину і козареві Тарасові Силенку

16.20 – 21.00. Літературно-музична сцена. Великий концерт, презентації книг, поезія (відповідальний Василь Ковтун).

23 червня, неділя, 11.00, урочище Чорний Ворон, південно-західна околиця с. Розумівки Кропивницького р-ну, панахида на братській могилі Чорного Ворона (Василя Скляра) та його козацтва, покладання квітів.

12.30 – 14.00, с. Розумівка, центр, урочище відкриття вулиці Юрія Горліса-Горського, концерт, презентація книги Юрія Горліса-Горського “Це було давно...”.

14.00. Повстанський куліш.

15.30, с. Соснівка, покладання квітів до пам'ятника хліборобам Соснівки, меморіальний мітинг.

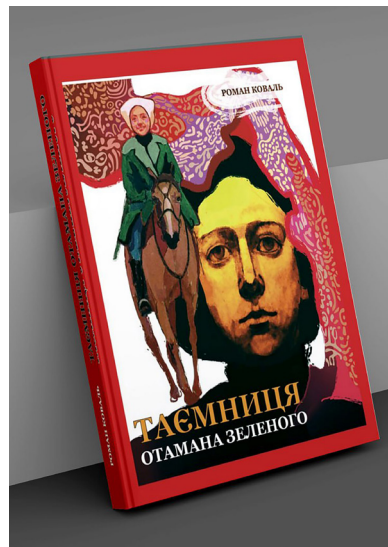
16.30, с. Цвітне, покладання квітів до пам'ятника отаману Пилипові Хмарі та його козацтву, меморіальний мітинг.

Друзі, Холодний Яр чекає на вас!

Роман КОВАЛЬ, голова оргкомітету
Леся ОСТРОВСЬКА, заступниця голови оргкомітету
Богдан ЛЕГОНЯК, заступник голови оргкомітету

Пожертви на вшанування просимо надсилати:
ПриватБанк, 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк (секретарка проекту);
PayPal (Романа Ковалю): kovalroman1@gmail.com

На світлинах – Павло Наконечний, Олександр Пастух, Олексій Рубцов і Віктор Шарий.

білий офсетний 90 г/м². Обкладинка тверда, кольорова, 2,5 мм.

Автор обкладинки – Ярослав Ткаченко з Трипілля.

Ціна – 250 грн. Книгу можна придбати тут: <http://otamania.in.ua>

Наші діти змалечку мають виховуватися на лицарській історії нашого народу, щоб, ставши дорослими, захистити нашу Батьківщину. Вони з дитинства мають мріяти про свою участь у боротьбі за волю України. У цьому – гарантія нашої перемоги. Бо, тільки здолавши Росію, ми здобудемо право спокійно і щасливо жити власним життям.

Презентації книги за участю автора відбудуться у м. Боярці (5 червня, 18.00, музей, вул. М. Грушевського, 49-А) і в м. Обухові (12 червня, 18.00; Центр культури і дозвілля Обухівської міської ради, вул. Київська, 117).

Так само інтенсивно і віддано працює більшість наших воїнів на кордоні і в інших наших бригадах та спецпідрозділах. Унікальні люди рятують нас та країну.

Юрій БУТУСОВ

У БАРВІНКОВОМУ ТЕПЕР Є ВУЛИЦЯ ОЛЕГА КУЦИНА!

2 травня 2024 р. з ініціативи Харківської обласної організації ВО “Свобода” (голова Юрій Нехода) сесія Барвінківської міськради перейменувала вулицю Ковпака на вулицю Олега Куцина, засновника та командира 49-го Окремого стрілецького батальйону ЗСУ “Карпатська Січ”, керівника “Легіону Свободи”, 1-го віцепрезидента Історичного клубу “Холодний Яр”.

Слава Олегу Куцину!

МОЛОДЬ ТА МАТЕРІ НА ЗАХИСТІ БАТЬКІВЩИНИ

З Юрієм Юзичем готуємо книгу “Діти у Визвольній війні”. Буде в ній і розділ “Як ми зайняли Галич...”. У спогаді Богдана Макарушки розповідається, як він, пластун-гімназист, за кілька днів після свого 17-ліття організував ватагу сільських хлопців та, роззброївши жандармерію, 2 листопада 1918 р. захопив владу в м. Галичі. І зберіг для української влади майно на військових складах. Невдово-

лі юнак без згоди родини пішов добровольцем до Галицької армії. Коли пізньою весною 1918 р. мати дізналася про вчинок сина, то “сприйняла це спокійно, кажучи, що вона знала, що Богдан піде до українського війська, бо це був його обов'язок”.

Не зупиняла свого сина Мирослава і художниця Марина Соченко, яка слідом за старшим Любомиром, який пішов захищати Україну 25 лютого 2022 р., у серпні торік благословила до війська і свого молодшого – Мирослава Дейлика. Марина Соченко знала, що, навіть якби вона стримувала Мирослава, він все одно пішов би боронити Україну, бо був ідейним змалеку.

Дякуємо Марині, козацці Історичного клубу “Холодний Яр”, за національне виховання синів! Бажаємо, щоб їх та їхніх товаришів кулі минали!

Роман КОВАЛЬ

На світлинці – Марина Соченко із синами Любомиром і Мирославом.

ЮНІ ПАТРІОТИ

Діти через дорогу бачать мене по формі і кричать на всю вулицю:
– Слава Україні!!!
– Героям слава! – щосили кричу у відповідь.
– Слава нації!
– Смерть ворогам!
– Україна!..
– Понад усе!
– Путін!..
І сміються, бісєнята, чекають.
– Матюкатися пога-ано! – зрештою знайшлася я.
От же ж провокатори малі, по-веселили.

Олена БІЛОЗЕРСЬКА

“ЗА ВОЛЮ І ЗА УКРАЇНУ”

За Францію, за республіку я ніколи не віддам свого життя! У будь-якому разі – поки що не за неї. За те, що вона являє собою, або за її принципи. За Європу? Чи демократію? Я б ніколи не віддав життя заради них.

Як я можу вірити в Європу, що створена для захисту від Росії та комунізму, а сьогодні в соромі та страху ховається за сусідкою Україною, бачачи, як її сини гинуть за її виживання та виживання Європи? Як я можу мати гордість у своєму серці, коли бачу самий сором?!

Так, я зрозумів, хто я є, – за волю і за Україну я радо віддаю своє життя і все, що маю. Це тепер єдине рішення.

Поль МАНАНДІЗ

“РУССКАЯ ПРАВДА”

“Вот так и воюем – нас ебут, а мы крепимся. Мы – пушечное мясо. Сегодня зашло 19 пацанов, осталось – ноль. Нашу БМП сожгли

в зоне высадки, у нас ни воды, ни лопат, ни вещей, у трупов мародёрам. Наши по всей посадке тут лежат пацаны”.

ТАЄМНИЦЯ ОТАМАНА ЗЕЛЕНОГО

16 травня 2024 р. вийшла книга Романа Ковалю “Тасмніця отамана Зеленого” – про юних розвідників отамана Зеленого, які разом із друзями допомагали бити російських окупантів у 1917 – 1919 роках на Київщині та Черкащині.

Книга вийшла в Бібліотеці Історичного клубу “Холодний Яр”.

Розрахована на дітей середнього шкільного віку, але точно буде цікава й старшим.

Вона пригодницька, у ній – про бої, зради, жорстокість, хоробрість, вірну дружбу, любов до України.

Книга може бути найкращим подарунком для воїнів ЗСУ, які хочуть виховати своїх дітей козаками, захисниками України.

Параметри книги: 2-ге видання (1-ше у 2008), розмір 84x108 1/16. 100 сторінок. Наклад 700 пр. Папір

“АБО ПОМЕРТИ, АБО ВБИТИ”

Обмін аудіоповідомленнями в командному чаті 57-ї мотопіхотної бригади у Вовчанську:

– Пане підполковнику, прошу дозволити поспати, дві доби працюємо безперервно.

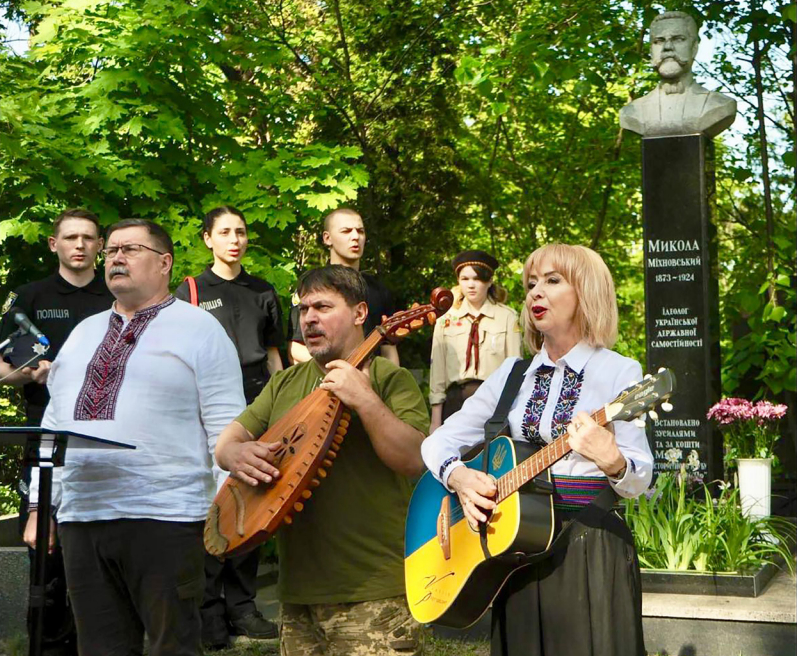
– Комбате, мінус, на нас сподівається вся країна, виспимося на тому світі, а зараз треба рятувати цей.

– Вибору нема, присягу давали: або померти, або вбити.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ДО 100-ЛІТТЯ ЗАГИБЕЛІ МИКОЛИ МІХНОВСЬКОГО

СПОГАДИ ПРО КОБЗАРЯ ОЛЕКСІЯ НИРКА

3 травня 2024 р. Історичний клуб “Холодний Яр”, Академія патрульної поліції, пластуни 115-го куреня ім. Володимира Великого і підготовчого куреня ім. Марка Паславського, активісти інших організацій вшанували Миколу Міхновського, засновника українсько-го війська в 1917 році.

“Шановні козаки, дорогі козачки! – почав ушанування ведучий Роман Коваль. – Сьогодні згадуємо «незлим тихим словом» Миколу Міхновського – Тарасового онука, а нашого батька. Бажаю, щоб і кожного з нас по століттю після відходу з білого світу також згадали «незлим тихим словом». А для цього треба, щоб була Самостійна Україна. А щоб вона була, ми маємо на неї щодня працювати, боронити її – як воїни, як волонтери, поліцейські, як творці української культури. Безупинно. І натхненно!”

Після цього вступу Василь Лютий і Світлана Мирвода виконали гімн, який підхопила громада. Капелан ЗСУ Дмитро провів літню за упокій душі Миколи Міхновського. У своїй молитві він сказав про спочилого: “Козак Божий Микола...”

На пам’ять про Міхновського бандурист Юрко Слюсар чудово виконав пісню “Повіяв вітер степовий”.

Роман Коваль продовжив: “Про Миколу Міхновського подільський отаман Ананій Волинець написав: «Сіра, безлічна садидацька маса... большевизм, деморалізація, розклад... Здається, пропащі люде і пропаща справа. А заговорив Міхновський – і чудо! В сірій масі заблисло золоту пшениці, в темній лісі розцвіли волошки. І за хвилино – золоту й волоськи уже були для цієї маси гаслом, а над цим горував той великий Каменяр, що розбудив їх до життя... Це ж для України – Самостійної України!

Це для його укоханой Батьківщини, за яку “мало й душу положить”, – це для її оборони шикуються молоді орли в лави, це українські – “Самостійної України” – прапори лопотять!».

Далі Світлана Мирвода заспівала пісню на слова Йосипа Струцюка з Холмщини “Нас весна не там зустріла” – про одну з трагічних сторінок нашої історії, яка стала наслідком поразки Визвольних змагань...

Як завжди, лаконічним і змістовним був виступ голови ОУН Богдана Червака, 1-го заступника голови Державного комітету телебачення та радіомовлення України.

Слово від земляків Міхновського сказав Євген Чубук, фермер, волонтер, козак Історичного клубу “Холодний Яр”, який приїхав з Згурівщини, до громади якої тепер належить с. Турівка, батьківщина Миколи Міхновського.

Співали дорогі наші кобзарі Василь Лютий і Тарас Компаніченко. Читали свої вірші Василь Ковтун і Мальва Кржанівська, лицарка ордена Червака, 1-го заступника голови Державного комітету з питань економічного розвитку у Верховній Раді України ІХ скликання, – єдиний представник влади на урочистостях.

Багато зробив для пропаганди визвольного ідеалу в Академії патрульної поліції капітан Максим Лободзінський, козак Історичного клубу “Холодний Яр”. Ось і в цей день

він організував делегацію академії із 35 осіб. Визначивши Міхновського як орієнтир для майбутніх поколінь, Максим зачитав енергетичну Молитву українського націоналіста. 9 вересня 2018 р. на відкритті цього пам’ятника її декламував заступник голови “Національного корпусу” Микола Кравченко-“Крук”. Тоді її підтримали Тарас Силенко, Юрій Руф, Олег Кудин. На жаль, цих козаків уже немає з нами – Тарас помер, а інші наші друзі загинули в боротьбі за волю України. Тож традицію продовжив Максим Лободзінський.

Молодший сержант Державної прикордонної служби, а зараз капрал поліції Віктор Рябчун воював на Донбасі. Він прийшов ушанувати Миколу Міхновського. Роман Коваль подарував йому книгу “Самостійна Україна”. А козакові Історичного клубу “Холодний Яр”, командиру взводу Ігореві Гаврицишину, який щойно повернувся з передової, Роман Коваль урочисто вручив значок Історичного клубу “Холодний Яр”.

У цей пам’ятний день до лав Історичного клубу “Холодний Яр” були прийняті народна артистка України Світлана Мирвода і поетка, сержант ЗСУ Мальва Кржанівська.

Вшанування біля пам’ятника Міхновському завершили традиційним виконанням стрілецької пісні “Ой у лузі червона калина” Тарас Компаніченко, Світлана Мирвода і Василь Лютий.

Потім було покладено квіти на могилу Миколи Міхновського, що за 50 м від пам’ятника, а також на могили Левка Лук’яненка, Андрія Жованика та Олега Кудина. Тепле слово про Міхновського і наших друзів сказали Валентина Сизон, Юрко Сиротюк, Ігор Гаврицишин і Євген Букет, а Тарас Компаніченко, Світлана Мирвода та Василь Лютий на могилах героїв виконали визвольні пісні.

“Огонь запеклих не пече”, – казав Тарас Шевченко. Ніби про Міхновського сказано. Нехай ідеї Міхновського й Тараса Шевченка входять у серця нашого покоління!

Щиро дякуємо Миколі Сульжуку і Людмилі Іванець за пожертви на організацію урочистостей, Василеві Панченку за чудовий звук та інші оргзусилля, Миколі Гребіннику, який напередодні посадив біля пам’ятника Міхновському кущ калини, братам Ковшовенкам (Русланові та Володимир), які організували трансляцію і запис події, а також фотографам Ігореві Рубцову, Олександрові Вакуленку, Георгієві Лук’янку, Юрієві Слюсару та всім, хто вшанував у цей пам’ятний день Миколу Міхновського.

Слава полеглим за Україну!
Слава Україні!

Історичний клуб “Холодний Яр”

На світліні – Роман Коваль, Василь Лютий і Світлана Мирвода.

Поч. у ч. 11, 12 за 2023 р. та в 1, 3 за 2024 р.

...У цей час, одночасно з продовольчою кризою в СРСР, була проведена хвиля арештів серед інтелігенції. В Україні тоді зазнали репресій Михайло і Богдан Горині, Святослав Караванський, Панас Заливаха, Валентин Мороз і багато інших.

Ми з дружиною готували свого Натанчика до першого класу, навчаючи його читати, писати, рахувати і т. д. – по-російськи, бо української школи в Ялті, як і в усьому Криму, не було. Наступ на все українське не припинявся ні на секунду, і я, впадаючи в депресію з цього приводу, у глибині душі вважав себе, Олексія Нирка і тих два десятки ялтинських капелян-бандуристів останніми “могіканами” української культури на Південному березі Криму.

Аж тут 16 – 19 листопада 1966 р. відбувся 5-й з’їзд письменників України, на якому вперше було порушено питання відродження української мови і культури, доведення радянською владою до повного занепаду. Особливе враження на з’їзді справила смілива доповідь Олеса Гончара. Матеріали з’їзду письменників вийшли окремою книгою. Я купив її і прочитав на одному диханні. Й ожив духом.

1967 року Олексій Федорович передав мені машинописні праці Івана Дзюби “Інтернаціоналізм чи русифікація?” та Михайла Брайчевського “Приєднання чи возз’єднання?”. Я зі стиснутими зубами читав про трьохсотлітні втрати, приниження, випробування України у вєдмежих обіймах “старшого брата”. Після цього натхненно грав на бандурі:

Світе тихий, краю милий, моя
Україно!
За що тебе сплюндровано, за що,
мамо, гинеш?

А тим часом Ялтинська капела бандуристів стала помітним явищем у культурному житті курортної Ялти. “Курортная газета” 31 січня 1967р. помістила фотографію ялтинських бандуристів разом із статтею “Звучат родные песни” про творчий доробок Олексія Федоровича Нирка і мистецьку майстерність капели. 27 червня того ж року ця сама газета знову відзначила успішний виступ Ялтинської капели банду-

ристів на “святі Пісні та Праці”, а в наступні роки рідко який номер кримської і республіканської преси був без інформації про успіхи Олексія Федоровича Нирка на бандурній ниві Криму.

У вересні 1983 р. керівник Ялтинської капели бандуристів ім. Степана Руданського Олексій Нирко в статусі науковця-дослідника кобзарського мистецтва брав участь у IX Міжнародному з’їзді славістів, який проводився в Музеї народної архітектури і побуту Українського РСР. За домовленістю з дирекцією музею Олексій Федорович запросив мене і мою малолітню доню Олесю виступити на етнографічному ярмарку з нашою, не раз уже випробуваною в Ялті, програмою “Козацький колорит”.

10 – 11 вересня по декілька годин серед ярмаркового велелюддя я виконував на бандурі козацьких пісень, а доня поперемінно час від часу декламувала вірші Тараса Шевченка й Степана Руданського на козацьку тематику. Тоді відбулося наше з Олексієм Федоровичем знайомство з істориком і бандуристом Анатолієм Гришиним. Воно мало продовження в справі подальшої самоорганізації кобзарів України і відродженні традиційного кобзарювання. Через мою байдужість до фотографування про наш перший приїзд із моєю бандурою до Києва залишилися на згадку тільки “Почесна грамота” від дирекції Музею, у якій, на жаль, про участь Олеси не згадано...

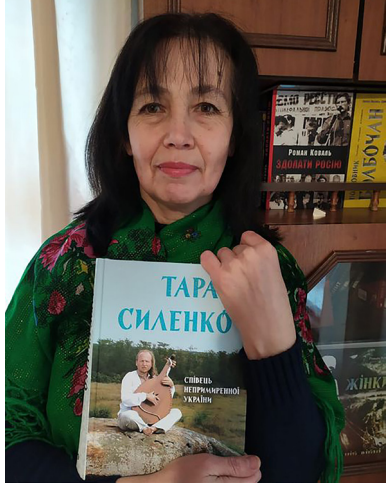
Далі буде.

Остап КІНДРАЧУК, бандурист м. Ялта, Крим
Примітка. Ось уривок з листа ялтинського бандуриста Остапа Кіндрачука до Романа Ковалю від 17 квітня 2024 р.: “Ще я сьогодні кобзарював на ялтинській Набережній і планую грати всі наступні дні, бо сам собі колись дав обіт – зустріти свій смертний час з бандурою в руках так, як його зустрічали козаки з шаблею в руці чи інші наші захисники з іншою зброєю! Отже, якщо я граю, значить – живий-здоровий!!! Такий мій спосіб життя!”

На світліні – Олексій Нирко (у верхньому ряду), нижче – Остап Кіндрачук.

“ТАРАС СТРИМУЄ ВОРОЖУ АРТУ НАД НАМИ З НЕБА”

22 ЧЕРВНЯ ВИПОВНЮЄТЬСЯ ТРИ РОКИ, ЯК НА ЛУКИ СВАРОЖІ ВІДІЙШОВ ТАРАС СИЛЕНКО

Цю книгу хочеться обійняти, як колись Тарас Силенко обіймав свою бандуру... Пане Романе, яким же гарним Ви зробили це – ще одне прощальне Тарасове повернення! Вражень, емоцій, думок так багато, що в один допис вони не помістяться...

Сьогодні вперше за багато днів сірого неба вдень пробилось сонце. Мабуть, відчуло, що я маю написати про нього. Саме так: Сонцем, сонейсним, осяяним називають Тараса Силенка ті, хто знав кобзаря в його земному житті. І те світло й тепло йде і від книги, як тільки її розгортаєш. А що таке Сонце? Це – зірка. А зірки утворюють сузір’я. І для мене книга “Тарас Силенко. Співець неспиритеної України” дорожочіна ще й тим, що своїми спогадами про пана Тараса поділилися люди, які й самі є зорями, які енергію свого життя віддають для перемоги України на усіх фронтах. І через їхні розповіді маємо змогу побачити найрізноманітніші грані життя кобзаря, а також дізнатись більше і про них самих. Той, хто не знав Тараса Силенка, має можливість через книгу відкрити для себе надзвичайну силу українського світу. Хто знав, то ніби триматиме в руках сімейний альбом з дорогими серцю спогадами і світлинами рідних людей.

Книга цінна документальними свідченнями. Хто бажає, віднайде тут і фільми за участю Тараса Силенка, і диски з його піснями, і ті фестивалі, заходи, що були важливі для нього, на яких він виступав не тільки як музикант, а й як просвітитель. А скільки тут важливих думок, що змушують серце прискорено битися, що співзвучні з твоїм світосприйняттям! Борис Великий у своїх спогадах написав: “Тарас не тільки вмів світитися сам, а й запалював інших”. І ця дивна сила діє і через книгу! Вона надихає! З’являється бажання жити, рухатись, розвиватися, дізнаватися щось нове!

І коли занурювалась у читання, то здавалося, що я сиджу разом з Тарасо-

вими друзями біля нічної ватри... Тарас уже в Тому світі, але він присутній і тут, перебирає струни своєї кобзи й лагідно усміхається. А голоси його побратимів і посестер злітають в зоряне небо разом з іскрами багаття:

– До кінця життя, коли мене питимуть, хто твій учитель і наставник, я з гордістю відповіду: “Моїм учителем був Тарас Силенко”!

– Він гармонійно поєднував минуле і майбутнє...

– Є особистості, у яких у певний час втілюється Дух Нації.

– Зараз дуже чітко усвідомлюю, що своїм життям, словом і піснями він загартував дух багатьох українців. Щоб тримати стрій тепер і далі впевнено.

– Своїм співом він мов доторкнувся до підсвідомості, пробудив генетичну пам’ять...

– Тарас не грає, а волхвує, виборюючи перемоги ще не зіграних битв.

– Нам було затишно навіть мовчати, бо ми думали про одне. З ним завжди можна було залишатися собою справжньою. Спілкуватися з ним було як дихати – невимушено і легко.

– Здавалося, що він живе довго-довго, ще зі старих часів козацької України...

– Тарас освятив наш дім своєю колядою... Так багато навіншував нам добра на все життя!

– Дякую пану Романові Ковалю, що познайомив мене, малого, з цим Великим кобзарем сучасності!

– Коли так раптово відійшов на Луки Сварожі Тарас Силенко, то й одна велика суха гілка дуба Максима Залізняка відчухнулася...

– Справжній кобзар, не тільки на концертах, а й у повсякденному житті, це був його стиль життя...

– Бувають люди, яких ми запам’ятовуємо на все життя, а бувають – які нас змінюють на все життя...

– Він вносив душу в кожен захід...

– Нас познайомив Майдан... Вичекавши гарну мить, діставав бандуру – і відчиняв для нас браму часу...

– Коли був в АТО, згадував слова Тараса, і це додавало віри в Перемогу.

– Нас об’єднував дух гайдамацької героїки!

– Ти був і залишаєшся моїм Сонцем! Ти боровся за Україну, а саме це нас об’єднало.

– Де співав? На освяченні зброї в Холодному Яру. Де ці хлопці? Воюють на Сході. На Бандерівських читаннях чи на якихось інших заходах свободівських. Де ці хлопці? Воюють чи воювали... Співець, який є іскрою... який запалює до безпосередньої дії.

Пане Романе, сердечно дякую за книгу! Дякую за безцінну працю. І хочу нагадати для всіх останні слова Тараса Силенка, які передала для нас Марія Серєда і які є тепер заповітом: “Перекажуй усім, щоб передплачували газету “Незборима нація”, підтримували великого письменника сучасності Романа Ковалю в його титанічній праці, читали і розповсюджували його книги”.

Слава Україні! Слава її героям!

Тетяна КУПРІЯНЕЦЬ
Черкащина

“ТАКА КЛАСНА”!

Отримали новесеньку!
Наш Максимчик дуже зрадів, що про хлопчиків у вишитих сорочках і наших козаків! Каже: книжечка “така класна”! “Типу” доросла, але хлопчику все зрозуміло.

Максим – сам уже козак! Ось недавно переможно показав “де раки зимують” задиристому хлопцю, який на дитячому майданчику ображав його молодшу сестричку.

Хоч бійки сам ніколи не шукає і є дуже чуйною дитиною.

Дякуємо від усієї родини авторів! Саме таких книжечок нашим дітям і не вистачає.

Придбати можна тут:
<http://otamania.in.ua>

Рекомендуємо усім!
Максим ЛОБОДЗІНСЬКИЙ, капітан поліції

ЩО ТУТ СПІЛЬНОГО З БОГОМ?

З-під ряс мундир виглядає. Що тут спільного з Богом?.. Якщо особа в рясі по телефону коригує вогонь ворога по мирному кварталі. Що тут спільного з Богом? Чи може

ряса та кадило в такому випадку бути індульгенцією? Звичайно ні.

Василь МАЛЮК, голова СБУ (з інтерв’ю ICTV)

“НЕДОЦІЛЬНО” – ВІДПОВІДЬ ОБУХІВСЬКИХ “ДЕРЖАВОТВОРЦІВ”

24 квітня 2024 р. Історичний клуб “Холодний Яр” звернувся до 1-го заступника Обухівського міського голови Анатолія Верещака з пропозицією гідно вшанувати геніального скульптора і поета Михайла Горлового, який несподівано помер 31 березня ц. р. Ми просили перейменувати одну з вулиць м. Обухова його іменем, надати Дитячій школі мистецтв Обухівської міської ради ім'я Михайла Горлового та заснувати Музей мистецтва Михайла Горлового.

Михайло Горловий – член Національної спілки художників України, Національної спілки письменників України, козак Історичного клубу “Холодний Яр”.

Народився 19 жовтня 1952 р. в с. Щербанівці на Обухівщині – у родинному селі свого дядька – письменника Григорія Косинки (Стрільця), розстріляного Москвою в 1934 році.

Михайло Горловий – багатолітній борець за Українську державу. Учасник Революції на граніті в жовтні 1990 року. Учасник Помаранчевої революції (2004) і Революції гідності (2014).

У 1984 р. Михайло Горловий безкоштовно створив перший (дерев'яний) хрест на могилі козака 2-го Запорозького полку Армії УНР, письменника-політв'язня Бориса Антоненка-Давидовича, а 21 квітня 1990 р. у співстворстві з Олександром Фурманом і Євгеном Перехожуком виготовив дерев'яні хрести на могилах замучених Москвою політв'язнів Василя Стуса, Олексі Тихого та Юрія Литвина. Це було ще в часи СРСР і всесильного КГБ!

Михайло Горловий – автор багатьох пам'ятників, зокрема Григорію Косинці (с. Красне Перше, 1999), Степанові Бандері (м. Бучач Тернопільської обл., 2002), Уласу Самчуку (Рівне, 2005), отаманові Зеленому (2006; знищений), козацькій кінній сотні полку гайдамаків Холодного Яру Дусі Апілат (м. Кам'янка Черкаської обл., 2019) та мітрополитові Київському і Галицькому Тимофію Щербатському (с. Щербанівка, 2021).

Автор пам'ятників жертвам голодомору 1932 – 1933 рр. (с. Щербанівка, 1989; с. Козин, 2009) та жертвам геноциду українського народу (с. Зікрачі, 2009).

У співпраці зі скульптором Олександром Фурманом створив пам'ятники гетьманові України Івану Виговському (с. Германівка, 1995), медсестрі Олені Ковальчук (с. Германівка, 1996), “Тисячоліття с. Трипілля. Прабатько Ор” (с. Трипілля, 1997), археологові Вікентію Хвойці (с. Трипілля, 2000), Тарасові Шевченку (для м. Українки, 2020; не встановлений), полковникові Армії УНР Петру Болбочану (Київ, 2020) та полковникові УСС Василю Вишиваному (Київ, 2021).

2019 року Горловий переміг на відкритому конкурсі з визначення найкращого пам'ятника на площу матері в м. Обухові, але недоброзичливці з влади не дали прикрасити місто геніальним творінням Михайла Горлового.

Михайло Горловий створив меморіальні дошки Василеві Чухлібу (м. Українка, 1999), Петрові Швецю (с. Гусачівка, 2001) та Андрієві Малишку (м. Обухів, 2017), а також меморіальну таблицю щербанівському повстанцю Панасові Пустовому, який загинув за Україну в 1919 році (на Старому кладовищі с. Щербанівки).

ки, де й сам похований), меморіальний знак козакам-повстанцям Щербанівської сотні отамана Зеленого (на околиці с. Щербанівки) і тризуб на пам'ятному знаку “Борцям за волю України” (в центрі с. Витачева, 14.10.2014).

Серед робіт Михайла Горлового – пам'ятні знаки жертвам Голодомору і репресій “Діва Україна” в рідній Щербанівці, Мирославу Радишу (Чернівці), Григорію Косинці

(с. Щербанівка), два погруддя скульптора, січового стрільця Михайла Гаврилка (зберігаються у приватних колекціях Романа Ковалю та Ореста Абрагамовича).

У співпраці з Олександром Фурманом Горловий виготовив козацького хреста на горі Пидина в Обухові (1990) та меморіальні дошки Андрієві Малишку (м. Обухів, 1995), Василеві Швецю (Київ, 1996), Гетьманові України Пилипу Орлику (Київ, 1998), Леонідові Коваленку (Київ, 1999), а також пам'ятний знак жертвам Голодомору в Обухові (1990).

А ще Горловий намалював картини “Князь Кий”, “Амазонка”, “Трипілля”, “Атілла і Одонакер”, “Кров козацька”, “Князь Острозький”, “Григорій Косинка”, “Прощання Болбочана з конем”, створив бронзову кінну композицію з полковником Іваном Богуном та десяткі інших геніальних робіт – у камені, бронзі, дереві, кераміці та на картинах.

Михайло Горловий створив скульптури “Артемій Ведель”, “Діва України”, “Максим Березовський”, “Богиня Роду”, “Трипільський орій”, “Пісня з України”, “Амазонка з хлопчиком”, “Зоряна, царця амазонок”, “Арій”, “Берегиня”, “Дана”, “Русалка”, “Мізинський музика”, “Дума про Трипілля”, “Трипільська богиня Всесвіту”, “Трипільський кінь”, “Богиня Родючість”, “Трипільська жриця”, “Джерела українського народу”, “Амазонка”, “Скит – мій пращур”, “Трипільський хлопчик”, “Іван Бо-

гун”, “Викрадення Європи”, “Мізинський мисливець”, “Борисфени”, “Мізинська дівчинка”, “Мізинська красуня”, “Зозулька”, “Мізинський сопілкар” (2009), “Закохані”, “Мавка”, “Літописець Кам'яної могили”, “Наш пракорінь”, “Мізинська дівчинка”, “Амазонка 2”, “Мамай”, “Скит”, “Кирило Кожум'яка”, “Пробудження Мізіна”, “Мізинська сопілкарка”, “Приручення коня” та багато інших геніальних творів

Михайло Горловий – автор поетичних збірок “Я – скит з трипільських праглібин” (1996), “Діти Дажбога” (2000), “Дорога в Україну” (2002), “Поєзії в камені” (2011), “Краса правична” (2024).

Звернення до обухівської міської влади підписали члени Історичного клубу “Холодний Яр” Тарас КОМПАНИЧЕНКО, народний артист України, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка; Тетяна ЛАКИЗА (ЛЕМІШКО), членкиня Національної спілки письменників України; Марина СОЧЕНКО, заслужена діячка мистецтв України, членкиня Національної спілки художників України; Сергій ЗДІОРУК, доктор філософії, заслужений діяч науки і техніки України; Григорій ІВАНЧЕНКО, доктор технічних наук, професор Київського національного університету будівництва і архітектури; Олександра РІЗНИКІВ, поет, член Національної спілки письменників України та Національної спілки журналістів України, колишній політв'язень російських тюрем, кавалер ордена “За заслуги” (2005, 2009, 2018); Євген БУКЕТ, член Національної спілки письменників України та Національної спілки журналістів України; Ігор СЕМАК, скульптор, член Національної спілки художників України; Світлана МИРВОДА, народна артистка України; Михайло ГРЕЧКИН, кобзар, лірник; Лариса НІЦОЙ, членкиня Національної спілки письменників України; Святослав СИЛЕНКО,

кобзар; Микола ВЛАДІМІРСЬКИЙ, журналіст; Максим ЛОБОДЗИНСЬКИЙ, капітан поліції, начальник курсу Академії патрульної поліції; Владлен КОВТУН, поет, член Національної спілки журналістів України; Василь КОВТУН, член Національної спілки письменників України; Надія ВІННИК, художниця, членкиня Національної спілки майстрів народного мистецтва України; Люба КРИВОРОТ, військовослужбовиця ЗСУ; Сергій ВАСИЛЮК, лідер рок-гурту “Тінь Соня”, військовослужбовець ЗСУ; Тарас БЕДНАРЧИК, кандидат філософських наук; Олег ЗАВАРЗІН, доцент кафедри КНТЕУ, член Національної спілки архітекторів України; Юрій БУБЛИК, народний депутат України 7-го та 8-го скликань; Василь ЛЮТИЙ, кобзар, поет, композитор; Олена АРТЮШЕНКО, журналістка, волонтерка, лауреатка Літературно-мистецької премії ім. Андрія Малишка (2018).

Підтримали звернення про увічнення пам'яті Михайла Горлового видатні діячі культури Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, голова Національної спілки письменників України; Степан ГАНЖА, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка; Валерій ФРАНЧУК, народний художник України, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка; Ігор ОСТАШ, голова комітету в закордонних справах Верховної Ради України (1999 – 2002), віцепрезидент ОБСЄ (1999 – 2005), посол України в Канаді (2006 – 2011), Надзвичайний і Повноважний Посол України в Лівані (2016 – 2022); Pierre KARAM, скульптор (Ліван), автор пам'ятника Тарасові Шевченку біля Посольства України в Бейруті, кавалер медалі кавалерського звання “Національний Кедр” від Президента Республіки Ліван, лауреат Премії філософа і поета Саїда Акля; Олександр ФУРМАН, скульптор; Сергій ЛАКИЗА, доктор хімічних наук; Олег ОДНОРОЖЕНКО, доктор історичних наук, старший лейтенант, заступник командира 1-го Самохідного артилерійського дивізіону 67-ї ОМБр; Петро ДЕЙЛИК, художник-монументаліст; Зіновій ФЕДИК, скульптор, професор Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури; Степан ГАЛЯБАРДА, поет, заслужений діяч мистецтв України; Анатолій МАРЧУК, народний художник України, академік Української академії геральдики; Олег ПІНЧУК, скульптор, народний художник України; Анатолій БУРТОВІЙ, заслужений художник України; Аполінарія ФРАНЧУК, членкиня Національної спілки архітекторів України; Володимир ГОНСЬКИЙ, заслужений діяч мистецтв України; Володимир ГАРБУЗ, член Національної спілки художників України; Анатолій ВИСОТА, краєзнавець, науковець (Обухівщина); Ярослав ТКАЧЕНКО, художник (Трипілля); Олег КОЛОМІЄЦЬ, член Національної спілки письменників України; Володимир ДВІРНИЙ, краєзнавець; Наталя ЛЮБИЧЕНКО, членкиня Національної спілки письменників України, лауреатка Літературно-мистецької премії ім. Малишка; Віолета ЦИБОЧКИНА, членкиня Спілки художників Ода (округ Окситанія, Франція); Олена ЯРЕМЧУК, членкиня Національної спілки художників України, кандидат мистецтвознавства; Михайло ЧЕБУРАХІН, доцент архітектурного факультету Київського національного університету будівництва і архітектури; Петро АНТИП, письменник,

заслужений художник України; Іван ДОНИЧ, член Національної спілки письменників України та Національної спілки художників України; Олена ТКАЧЕНКО, художниця, викладачка Київського національного університету ім. Тараса Шевченка; Валентина КОЗАК, членкиня Національної спілки письменників України; Анна БАГРЯНА, членкиня Національної спілки письменників України; Олександр МЕЛЬНИК, член правління Київської організації Національної спілки художників України, заступник голови секції монументального живопису КОНСХУ; Володимир КУЛІНІЧ, народний депутат України 2-го скликання; Олександр СОЛОВЕЙ, заслужений діяч мистецтв України, доцент і завідувач кафедри живопису і композиції Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури; Катерина БУРЕНКО, краєзнавиця (м. Українка); Василь ПЕРЕВАЛЬСЬКИЙ, академік Національної академії мистецтв України, народний художник України.

І ось виконавчий комітет Обухівської міської ради вирішив: “ПЕРЕЙМЕНУВАННЯ ОДНІЄЇ З НАЗВ ВУЛИЦЬ МІСТА ОБУХОВА НА ЧЕСТЬ СКУЛЬПТОРА НА даному етапі Є НЕДОЦІЛЬНИМ, адже Михайло Горловий був уродженець та житель села Щербанівка Української міської територіальної громади Обухівського району”. Під цим “історичним” листом підпис: заступник міського голови Антоніна Шевченко.

Нічого не знаю про цю людину, але її підпис під цим документом демонструє, що влада в Обухові в руках висококультурних, дбайливих, чесних і порядних людей, не задрісних, не підлх, високоморальних, які щиро дбають про українську культуру, про гідне вшанування видатних синів обухівської землі, борців за волю України.

От тільки аргументація не варта виведеного яйця, адже в Обухові є вулиці, названі на честь визначних особистостей, які народилися в навколишніх селах: філософ Василь Лісовий з Безрадиць, репресований письменник Григорій Косинка зі Щербанівки (!)...

Щоб дещо пом'якшити враження, виконком вирішив створити тематичну експозицію, присвячену Михайлові Горловому, в Обухівському краєзнавчому музеї ім. Юрія Домотенка. А також зазначив, що “ОПРАЦЬОВУЄТЬСЯ МОЖЛИВІСТЬ” внести до навчального процесу Дитячої школи мистецтв “вивчення творчого шляху скульптора Обухівщини Михайла Горлового”.

А на нашу пропозицію назвати іменем скульптора Михайла Горлового Школу мистецтв Обухівської міської ради та заснувати Музей мистецтва Михайла Горлового ми взагалі не дістали відповіді.

Мабуть, тому, що “аргументи” вичерпалися...

Ганьба ганебним!

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб “Холодний Яр”

Книгу Михайла Горлового “Краса правична” можна придбати тут: <http://otamania.in.ua>

На світліні – Емма Бабчук, Степан Ганжа і Михайло Горловий. Київ, 9 березня 2024 р.

Увечері 18 травня 2024 р. стало відомо, що на війні загинув Василь Прокопенко, тренер-викладач дитячо-юнацької спортивної школи “Спас”, офіцер Запорізької бригади територіальної оборони.

ЗАГИНУВ ЗАПОРІЗЬКИЙ КОЗАК ВАСИЛЬ ПРОКОПЕНКО

Василь Прокопенко не раз був учасником холоднороських урочистостей, зокрема й 23-х Всеукраїнських вшанувань героїв Холодного Яру, присвячених 100-літтю Української революції та 250-літтю Коліївщини. Тоді у спортзалі Медведівської школи розпочався 1-й Холоднороський турнір національних одноклассів ім. Максима Залізняка. Головним арбітром турніру був Василь Прокопенко – щирий і приязний козак, який світився добротою і силою. То була весна 2018 року...

“Це тренер мого старшого сина. Він був майже святий. Працював за копійки. Горів своєю справою”, – написав на своїй сторінці Arkady Sladkoff.

Марічка Паламарчук розповіла, що мала честь познайомитися з Василем на Хортиці. У липні 2019 р. вона була в дитячому та-

борі, де він натхненно працював з дітьми зі всієї України. “Більш світлої та сильної духом людини я не зустрічала. Раділа, що діти України мають такого вчителя”, – розповіла вона.

Знайомі та друзі згадують Василя як світлу, позитивну, безкорисливу і безвідмовну людину. “Честь була тебе знати, бути поряд з тобою в цьому житті! Вічна слава за твої козацькі військові подвиги. Низький уклін тобі за виховання молодого покоління, за патріотів, які продовжать твою справу на цій святій землі”, – йдеться на сторінці “Живий Вогонь – міжнародний фестиваль звичаєвої культури”.

Надія на його учнів, які продовжать справу життя свого Вчителя.

Історичний клуб “Холодний Яр”

ЮРІЙ РУФ ПРО ХОЛОДНИЙ ЯР

ПАМ'ЯТНИК ЙОМУ ВИСОЧИТЬ НА НАЙВИЩІЙ ТОЧЦІ ХОЛОДНОГО ЯРУ, БІЛЯ МОТРИНОГО МОНАСТІРЯ. 22 ЧЕРВНЯ 2024 Р. ТУТ ПОСТАНУТЬ ЩЕ 4 ПАМ'ЯТНИКИ ПОЛЕГЛИМ БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ – ПІД ЧАС 29-Х ВШАНУВАНЬ ГЕРОЇВ ХОЛОДНОГО ЯРУ

Поет Юрій Руф 29 квітня 2017 р. вперше прибув на батьківщину Максима Залізняка, у с. Ісківці, на околиці якого височіє гора Семидубова. “Панорама холоднороської землі, яка відкривається із Семидубової, – сказав він, – прекрасна! Неможливо передати почуття, коли ти перебуваєш у центрі творення української історії! Десь у середині зароджується трепет, який схиляє тебе перед величчю рідної землі, що розлого розкинулася до блакитного обрію. Наша земля має обличчя, має форму та межі, впевнений, наділена душею”.

Пожертви на вшанування просямо надсилати: ПриватБанк, 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк (секретарка проекту); PayPal (Романа Ковалю): kovalroman1@gmail.com

Юрій – один з героїв книги “Шляхетні серця”: <http://otamania.in.ua>

УКРАЇНЕЦЬ – НАЙСИЛЬНІШИЙ

Ну що ж, у нас є абсолютний чемпіон у хевівейті (у надважкому дивізіоні. – Ред.). Це подія навіть не спортивна. Це політична, ідеологічна, культурна, історична перемога. Це національний престиж... Віднині саме українець – обличчя сучасного покоління.

Наша культура – це навіть не те, що Усик вийшов одягнутий у вишиванку, з портретом нашого Олександра Мацієвського, розстріляного орками за “Слава Україні!”. Хоча це дуже важливо, що ми фіксуємо, що нашого підло страченого воїна ми не забудемо і це не простимо.

І навіть те, що Усик світу продемонстрував нашу національну культуру, вдягнувши після перемоги мазепинку... Важливо, що прийшов не українець – раб якогось західного промоутера, якого купили і привезли за бабло. Українця представляла його команда з України...

Тоді як пропаганда Москви працює, а деякі наші співвітчизники допомагають ліпити нам у світі образ корумпованої “фейлєд стейт”, Усик представив нас благородними людьми...

Усик став рольовою моделлю у світі.

І ця світова рольова модель – українець.

Ну а з погляду спорту цей бій – просто шедевр. Ф'юрі не просто 2-метрове ідолище погане. Це суперталановитий боксер. Навіть унікальний...

Колись у моему залі на стінах висіли портрети Майка Тайсона, Льюїса, Шугара Рея, Мохаммеда

Алі, братів Кличків. Тепер у молодого покоління буде висіти портрет найтитлованішого у світі – портрет українця.

Подяка тобі, Сашку!

Джон СМІТТ

Сучасна українська нація має, як і нація американська, власних батьків-засновників. Це Шевченко, Чубинський, Кониський, Міхновський, Грушевський, Коновалець і Бандера – сім основних, прізвища яких діти мають учити напам'ять у садочках, біографії яких має знати кожен школяр, а твори – вивчати студенти всіх вишів. Їхні ювілеї та дні пам'яті мають відзначатися на державному рівні з усіма почестями, а не лише громадськістю.

Звісно, державотворців значно більше. Цей короткий список можна і треба розширити, діячів можна розбити на групи, виокремивши прометеїв XIX і початку XX століття, Визвольні змагання, підпільну боротьбу з радянщиною і шлях до здобуття незалежності.

Але ми зобов'язані гідно вшановувати тих, хто будував фундамент нашої незалежності, хто надиhaє на боротьбу зараз, на чіткі іменах і працях має і буде виховуватися молодь Великої України.

Євген БУКЕТ

Вшанування Миколи Міхновського. Праворуч Богдан Червак і Євген Букет.

Київ, Байкове кладовище, 3 травня 2024 р.

БАТЬКИ-ЗАСНОВНИКИ

Йдучи з Печерська вулицею Євгена Коновальця на Байкове кладовище, де 3 травня Історичний клуб “Холодний Яр” вшановував пам'ять Миколи Міхновського в 100-річчя його загибелі, я думав от про що: після перемоги Україна постане нарешті вільною, ідеоло-

гічно сформованою і загартованою кров'ю європейською нацією. Ми пройдемо нарешті той шлях, про який нас попереджали і до якого готували всі славетні попередники, які проклали кризь віки дороговказ до народження нашої модерної держави.

ВРЯТУВАННЯ МИХАЙЛА ОСТРОВЕРХИ

17 квітня 1979 р. закінчив свій шлях Михайло Островець, вояк УСС, хорунжий УГА, начальник культурно-

освітнього відділу Запорозької дивізії, член редакції історичного календаря-альманаху “Червона калина”, член Військової управи дивізії “Галичина”, редактор тижневика дивізії “До перемоги”, актор, письменник, мистецтвознавець. Після публікації цього повідомлення у ФБ отримали листа...

Михайло Островець є частиною моєї сімейної історії. Її я почув від своєї мами ще в юності. Вона походила зі священничої родини, а її дід Калістрат Ковальський був отцем-дияконом у с. Нестерварці, що розташоване впритул до м. Тульчина Вінницької області.

У 1920 р. через Поділля пролягав шлях підрозділів УГА, тоді армія галичан була виснажена боями з більшовиками й епідемією тифу. Частина важкохворих розмістили в палаці графа Потоцького в Тульчині, а ті, хто міг самостійно пересуватися, просилися на постій до місцевих мешкан-

ців. Саме тоді Михайло Островець постукав у двері хати, де жив о. Ковальський... Не переповідаючи зміст двох останніх глав книги Михайла Островець “Блиски і темряви”, скажу лише, що сім'я мого прадіда врятувала і від поворотного тифу, і від котівців важливого свідка нашої славної і, на жаль, трагічної історії. Його заслужено названо літописцем УСС і УГА. Насамкінець додаю, що коли М. Островець пішов наздоганяти армію галичан, то до нього приєднались двоє синів о. Калістрата – Орест (Орентій) і Володимир.

Ніхто з них додому вже не повернувся...

Анатолій НЕСТЕРЕНКО

На світліні – Анатолій Нестеренко з книгою Михайла Островець “Блиски і темряви”

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через “Нову пошту” і “Укрпошту”, переклавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у ПриватБанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 26005026800055), а у випадку пожертв – на картку Р. М. Ковалю у ПриватБанку, 5168 7451 7316 4051.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки: “Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковалю – 250 грн.

“Це було давно” Юрія Горліса-Горського – 140 грн,

“Шляхетні серця” Романа Ковалю – 300 грн.

“Побратима мого зачепила куля вражач” Р. Ковалю – 200 грн.

“Самостійна Україна” Миколи Міхновського – 300 грн.

“Філософія сили” Романа Ковалю – 115 грн.

“Український націоналізм” (упорядник О. Однороженко) – 365 грн.

“Тарас Шенко, співець не-примиримої України” – 350 грн.

“Полковник Болбочан” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 300 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 350 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 400 грн.

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 550 грн.

“Коростишів у боротьбі за УНР. 1917 – 1921 рр.” Р. Ковалю. – 175 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 300 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 350 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 100 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” – 200 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 200 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

АРГУМЕНТИ ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ ГЕРОЇВ НЕ ПЕРЕКОНУЮТЬ

1. Часом цинізм – це безсоромність голої істини.
2. Усе вже до нас було сказано, і багато за це поплатилися.
3. Рамки пристойності не мають бути занадто широкими.
4. Насилля – привілей сильних, свавілля – привілей вільних.
5. Не все на краще, все на менш.
6. Нездатний мати гарний вигляд справляє враження ні на що не здатного.
7. Найсамотніший той, кого полишили навіть надії.
8. Гроші – дрібниця, коли їх багато.
9. Нікчеми поважають лише тих, хто їх зневажає.
10. Найтемніше місце душі – під світільником розуму.
11. Чим більше в голові своїх думок, тим краще розумієш чужі.
12. Не все те справжній театр, що між антрактами.
13. Меланхолія – похмілля після ейфорії.

14. Ідеї, які забороняють, довше живуть.
15. У радянські часи виникла нова історична спільнота людей – концтабір.
16. Часом небажання сильніше за потребу.
17. Толерантність – політкоректна форма пофігізму.
18. Ризик вабить авантюриста.
19. Метод – ритуал пізнання істини.
20. Замикаючись у собі, дрібнішаєш.
21. Запаморочення розуму передує просвітленню духа.
22. Не все прекрасне прекрасне без прикрас.
23. Коли все дозволено, менше задоволення.
24. Аргументи здорового глузду героїв не переконують.
25. Афоризм, перетворюючись на цитату, стає аксіомою.

Андрій КОВАЛЬ, історик

80 ЛІТ ОСТАННЬОГО БОЮ

5 червня 2024 р. в Трибухівському лісі під м. Хмільником Вінницької обл. відбудуться поминальні заходи на місці останнього бою сотні “Шуляка” УПА.

Збір учасників ушанування об 11-й год. неподалік перехрестя автодоріг Любар – Могилів-Подільський і Хмільник – Калинівка. Можливий виїзд у складі делегацій із Вінниці, Хмільника та Літина.

9 червня 2024 р. – вшанування 80-х роковин загибелі в с. Микулинцях під Вінницею полковника УПА Омеляна Грабця-“Батька” та його бойових побратимів.

Збір о 10-й год. біля меморіальної дошки командирові УПА-“Південь” О. Грабця-“Батькові” на спортивному комплексі по вул. Омеляна Грабця, буд. № 2 в Літині Вінницької області.

Просимо відгукнутися рідних полеглих вояків УПА і всіх, кому щось відомо про сотню “Шуляка” і штабний загін полковника “Батька”.

Вшануймо героїв разом!

Валерій КРИВИЙ, співорганізатор меморіальних заходів
097-519-77-95 (вайбер, телеграм), kriviy_valeriy@ukr.net

СТАРШИНА-АЛМАЗІВЕЦЬ

ГУЩЕНКО Тимофій (1898 – 14.02.1925) – студент УГА. Народився в м. Смілі на Київщині (тепер Черкаська обл.). Брав участь у Визвольних змаганнях і боровся “проти різнобарвних – і білих, і червоних – москалів”. Був “старшиною кінного гарматного дивізіону полк. Алмазова”. Перебував у таборах для інтернованих у Польщі.

1922 р. Т. Гущенко пощастило перебратися до ЧСР і розпочати навчання в Подєбрадах. З осені 1924 р. був змушений перебувати в санаторії.

Похований 16 лютого в Подєбрадах. Про Тимофія Гущенко написав товариш по війську, а згодом і по студіях, який підписався криптонімом Х. Він зазначав притаманні Т. Гущенку серйозну заглибленість у працю, спокій і сум та вважав, що саме ці риси “пригортали до нього там – у війську і старшин, і козаків, а тут – у школі серця товаришів”.

Надія БРАЙЛЯН

Дж.: Наша Громада. – 1925. – Ч. 2 (16). – С. 52 – 53; під.: Х. Публікація Леоніда Ключнікова.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”. Ось тут: <http://otamania.in.ua>

АРХІВ ГАЗЕТИ

“НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Тут можна переглянути архів НН: https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Nezboryma_Natsiya

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (м. Калуш) – 350 грн.

Сергій ВАСИЛЕНКО (Січеславщина) – 360 грн.

Іван КАЧУРИК – 400 грн.

Ростислав КОНЕЧНИЙ (Прикарпаття) – 500 грн.

Тарас КОНЕЧНИЙ (Прикарпаття) – 500 грн.

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн.

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 3000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 135 грн.

Часопис ОУН. Передплатний індекс 30504.

Ціна 432 грн.

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Наклад 1000 примірників.

Видруковано 28.05.2024 р. ТОВ “Прес Корпойшн Лімітед” Номер замовлення 2410305

Ідентифікатор медіа: R30-03637

Засновник Роман Миколайович Коваль

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України